

Sanok, 1.08.2016 r.

Sanoczanie w Powstaniu Warszawskim:

1. nauczyciel Stefan Grzyb,
2. felczer Wanda Komska z domu Kaczkiewicz,
3. plut. podchorąży Adam Kulczycki,
4. mgr prawa Mieczysław Przystasz,
5. mgr farmacji Jan Sawczak,
6. kpt. Edward Solon,
pochowani na sanockim Cmentarzu Centralnym,
oraz:
7. Kazimierz Sołtysik – pochowany we Wrocławiu,
8. doc. dr hab. Tadeusz Hroboni – zmarł w Warszawie
9. kpt. mgr prawa Danuta Przystasz – mieszka
w Warszawie
10. mjr. Franciszek Malik – pochowany w Wielkiej
Brytanii

*Material zebrany przez:
Krystynę Chowaniec,
Bronisława Kielara,
Pawła Sebastiańskiego.*

Stefan Grzyb ps. „Adam“, „Zdrowie” – ur. 2 września 1913 r. zmarł 30 września 1999 r. nauczyciel, przed wojną pracował w szkole w Buku, podczas okupacji w latach 1940-1941 kurier na trasie „Las” (z Sanoka do Budapesztu), który po aresztowaniu na terenie Węgier i zwolnieniu z więzienia w przerzucony do Kraju i wstąpił do oddziału partyzanckiego w Puszczy Kampinoskiej. Stefan Grzyb wraz Kazimierzem Sołtysikiem przyprowadzili do Polski kurierską trasą „Las” kapitana Józefa Krzyczkowskiego, ps. „Szymon”, późniejszego dowódcę grupy AK „Kampinos”. Uczestnik Powstania Warszawskiego. Stefan Grzyb 17 sierpnia 1944 r. przeszedł wraz z oddziałami na Żoliborz, stamtąd trzykrotnie przeprowadzał na Starówkę transport broni, 16 września został ciężko ranny.

Po wojnie mieszkał w Warszawie, zmarł w Sanoku.

Wanda Komska z domu Kaczkiwicz (ur. 22 stycznia 1922 r. zm. 24 stycznia 1992) - studiowała w Warszawie medycynę na tajnych kompletach, podczas Powstania sanitariuszka, po wojnie w wojsku jako felczer. Żona płk. Stanisława Komskiego, dowódcy m.in. 11 Pułku Czołgów i Artylerii Pancerniej w Giżycku (1953-1961), komendanta WKU w Sanoku (1966- 1975).

Adam Kulczycki – ps. „Kropowicz”, ur. 15 grudnia 1921 roku w Węgierskiej Górze, syn Stanisława i Heleny z domu Strójek.

Okupację spędził w Warszawie, pracując jako zawodowy żołnierz ZWZ-AK przy wykonywaniu magazynów i skrytek broni w I Obwodzie „Radwan”, w batalionie „Łukasiński”. W czasie okupacji ukończył konspiracyjną Szkołę Podchorążych im. płk. Leopolda Lisa-Kuli i otrzymał awans na stopień – plutonowy podchorąży. W Powstaniu Warszawskim walczył w grupie „Północ”, w batalionie „Chrobry I”, naprzód na Woli, potem na Starym Mieście, skąd kanałami przeszedł do Śródmieścia. Ranny, dostał się niewoli. W niemieckim obozie przebywał do maja 1945 r.

Po wojnie osiedlił się w Sanoku. Chętnie spotykał się z młodzieżą szkolną i harcerzami, którym opowiadał o wydarzeniach wojennych.

W dowód wdzięczności otrzymał Honorową Odznakę Zasłużony dla Hufca ZHP Ziemi Sanockiej.

Za zasługi na polu bitwy i wieloletnią służbę w ZWZ-AK otrzymał:

- Warszawski krzyż Powstańczy
- Medal Wojska Polskiego nadany przez MON Rządu Polskiego na Uchodźctwie
- Krzyż Armii Krajowej
- Odznakę Akcji „Burza”
- Odznakę Pamiątkową Batalionu „Chrobry I” AK. Zmarł w 2001 r.
- Krzyż Partyzancki
- Medal za Warszawę 1939-1945
- Warszawski Krzyż Powstańczy
- Krzyż Powstania Warszawskiego
- Medal Zwycięstwa i Wolności 1945
- Odznaka Grunwaldzka
- Honorowa Odznaka „Zasłużony dla Hufca ZHP Ziemi Sanockiej”

Mieczysław Przystasz – ur. 20 stycznia 1914 r. w Kleciach, absolwent Gimnazjum Męskiego w Sanoku (matura 1-1933), w 1938 roku uzyskał dyplom magistra praw na Uniwersytecie im. Józefa Piłsudskiego w Warszawie i podjął pracę w Sanoku, w fabryce świec prowadzonej przez Stanisława Lurskiego. W czasie okupacji wstąpił do ZWZ; na początku 1942 roku zagrożony aresztowaniem wyjechał z Sanoka do Warszawy. Przez 2 lata był inspektorem do spraw organizacyjnych w organizacji „Miecz i Pług” na teren Małopolski. W Powstaniu

Warszawskim, pod pseudonimem „Rola” i „Podgórski”, brał udział w walkach na Starówce, w batalionie im. Czarnieckiego, potem przeszedł kanałami do Śródmieścia.

Po kapitulacji wyszedł z Warszawy z ludnością cywilną. W 1945 roku organizował polską administrację na Warmii i Mazurach jako kierownik Wydziału Społeczno-Politycznego w Urzędzie Pełnomocnika Rządu RP w Olsztynie, w październiku tego roku został aresztowany. Po dwóch latach aresztu i śledztwa dostał wyrok 10 lat więzienia.

W 1957 roku został zrehabilitowany, wrócił do Sanoka, był radnym, potem wiceprzewodniczącym Miejskiej Rady Narodowej, następnie kierownikiem Powiatowej Komisji Planowania Gospodarczego. W 1968 roku, po wystąpieniu o przywrócenie Placowi im. Hanka Sawickiej dawnej nazwy „Plac św. Jana”, zwolniony z pracy, co przeplacił chorobą. Potem pracował w Sanockim Przedsiębiorstwie Budowlanym.

Zmarł 27 marca 1986 r.

Jan Sawczak-Knihinicki ps. „Knihinicki”, „Jan” (1896- 1973)

Żołnierz AK i oficer WP. powstaniec warszawski, farmaceuta, wybitny filatelista.

Urodził się w Sanoku, tam ukończył szkołę średnią. Następnie studiował farmację na Uniwersytecie im. Jana Kazimierza we Lwowie. Wkrótce przeniósł się do Warszawy. Od wczesnych lat interesował się filatelistyką - w latach 20. XX w. został członkiem Klubu Filatelistycznego „Unia”, a w 1936 r. wstąpił do

Związku Filatelistów w Toruniu. W czasie wojny obronnej 1939 r. był

zastępcą dowódcy szkolnej kompanii sanitarnej w Batalionie Sanitarnym w Sokółce. Brał udział w obronie Grodna przed Sowiecami. Dostał się do niewoli sowieckiej, z której uciekł, potem trafił do Warszawy.

W konspiracji działał od 1941 r. - najpierw w ZWZ, później w AK, w 4 kompanii X Zgrupowania wchodzącego w skład Batalionu im. J. Kilińskiego, piastował tam funkcję oficera sanitarnego. Podczas powstania warszawskiego początkowo był oficerem służbowym w lokalu konspiracyjnym przy ul. Śliskiej, stamtąd przez koszary policji konnej przystąpił do akcji bojowej. Następnie został szefem zaopatrzenia sanitarnego w szpitalu powstańczym w gmachu sądów na Lesznie.

Po ewakuacji szpitala był szefem zaopatrzenia sanitarnego Grupy Warszawa-Północ (Stare Miasto). Po kapitulacji Starówki przeszedł kanałami do Śródmieścia i został szefem zaopatrzenia sanitarnego Obwodu I w Śródmieściu-Północ. Tuż przed upadkiem powstania przydzielony do szefa sanitarnego AK, płk. Strehla. Po kapitulacji był oficerem łącznikowym między szefem sanitarnym AK a szefem sanitarnym grupy v. d. Bacha, płk. V. Theissem. Potem, po przybyciu do obozu jenieckiego Stalag IVB Zeithen w Saksonii, został oficerem załadowczym szpitali powstańczych. Tam był kolejno kwatermistrzem, dowódcą kompanii obsługi i komendantem apteki szpitalnej.

Po wojnie osiedlił się w Toruniu. W roku 1946, razem z adwokatem Marianem Niklewskim, przyczynił się do reaktywacji tamtejszego Związku Filatelistów. Przez szereg lat pełnił funkcję sekretarza tego Związku. Po zawiązaniu się Polskiego Związku Filatelistów przez kilka lat był prezesem Zarządu Oddziału w Toruniu (1961-1970).

W latach 1950-1953 sprawował funkcję członka Głównego Sądu Koleżeńkiego, a od 1953 do 1969 r. wchodził w skład Zarządu Głównego PZF. Był delegatem na 10 Walnych Zjazdów PZF w latach 1951-1969.

Jego domeną były znaczki klasyczne. Kolekcjonował znaczki z Bośni i Hercegowiny, kolonii angielskich, Turcji Otomańskiej, Prus. Eksponował swoje zbiory na licznych wystawach w kraju i za granicą, gdzie otrzymywał liczne wyróżnienia. Pracował również jako filatelista naukowiec.

Owoce badań zamieścił w następujących publikacjach swego autorstwa: Jeszcze o znaczkach doręczeniowych (1961), Nowodruki Prus (1961), Poczta turecka w Bośni i Hercegowinie przed 1878 (1971). Na łamach „Rocznika Toruńskiego” opublikował Historię ruchu filatelistycznego. Pracował przy organizacji wielu wystaw oraz imprez filatelistycznych, jak:

obchody 40-lecia filatelistyki w Toruniu, uroczystości kopemikańskie i inne.

Odnaczony m.in.: Krzyżem Walecznych, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem za Warszawę oraz najwyższymi odznaczeniami Polskiego Związku Filatelistów.

Zmarł w Sanoku 6.03.1973 r., po ciężkiej chorobie.

Edward Solon ps. „Ateński” (ur. 4 lub 8 grudnia 1899 w Zagórzcu, zm. 5 czerwca 1970 lub 1971) – kapitan piechoty Wojska Polskiego, działacz konspiracji podczas II wojny światowej, powstaniec warszawski.

Urodził się 4 lub 8 grudnia 1899 w Zagórzcu jako syn Jana i Aleksandry. Został oficerem Wojska Polskiego. Awansowany do stopnia podporucznika ze starszeństwem z 31 sierpnia 1924, następnie awansowany do stopnia porucznika ze starszeństwem z 31 sierpnia 1926. W latach 20. i 30. służył w szeregach 2 Pułku Strzelców Podhalańskich w Sanoku. W latach 30. został awansowany do stopnia kapitana. W 1939 pełnił funkcję oficera placu.

Po wybuchu II wojny światowej brał udział w kampanii wrześniowej w szeregach macierzystego 2 Pułku Strzelców Podhalańskich. Po nastaniu okupacji niemieckiej zaangażował się w działalność konspiracyjną. Działał w Armii Krajowej, przydzielony do Okręgu Warszawa AK. Funkcjonował pod tożsamością konspiracyjną Władysław Żarów. Uczestniczył w powstaniu warszawskim na stanowisku dowódcy 3 kompanii „Edward” Batalionu Harcerskiego „Wigry” w ramach Zgrupowania „Paweł”.

Po wojnie przekazał przedwojenne elementy umundurowania i odznaki pułkowe na rzecz Muzeum Historycznego w Sanoku.

Zmarł 5 czerwca 1970 lub 1971. Został pochowany w części „Rymanowski Stary” Cmentarza Centralnego w Sanoku.

Kazimierz Sołtysik ps. *Kazek* – ur. 17 lutego 1918 r. absolwent sanockiego gimnazjum, kurier na trasie „Las” w latach 1940-1941, po aresztowaniu na terenie Węgier i zwolnieniu z więzienia w Budapeszcie został wraz ze Stefanem Grzybem przerzucony do Kraju i wstąpił do oddziału partyzanckiego w Puszczy Kampinoskiej.

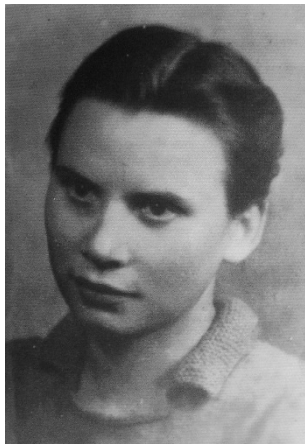
Armia Krajowa - Grupa „Kampinos” - brak informacji na temat przydziału, następnie II Obwód „Żywiciel” (Żoliborz) Warszawskiego Okręgu Armii Krajowej - kompania sztabowa - pluton przeciwlotniczy 566

Dostał się do niewoli, do kraju powrócił w 1946 roku, zdał maturę w Sanoku w czerwcu 1947 roku, od kwietnia 1948 mieszkał i pracował we Wrocławiu. Tam zmarł i został pochowany.

Tadeusz Hroboni – syn Jana i Felicji z domu Marek, młodszy brat Stanisława Hrobonego, drużynowego 1 Sanockiej Drużyny harcerzy (1920/21), inżyniera mechanika, absolwenta politechniki lwowskiej, oficera WP, zamordowanego w Katyniu.

Tadeusz Hroboni urodził się w Stryju 2 stycznia 1905 r. Lata szkolne spędził w Sanoku, gdzie w 1923 roku ukończył Gimnazjum Męskie im. Królowej Zofii. Był aktywnym harcerzem Hufca ZHP w Sanoku; w 1922 roku pełnił funkcję plutonowego I zastępu 1 Drużyny Harcerzy im. hetmana Stanisława Żółkiewskiego, a w dniu 22 lutego 1923 roku powołany został rozkazem L7 na drużynowego tej słynnej drużyny. Funkcję tę pełnił do 30 października 1923 r, do ukończenia gimnazjum. Następnie kształcił się w Szkole Podchorążych Sanitarnych w Warszawie, a potem podjął studia medyczne. Do 1939 pracował w Warszawskim Szpitalu dla Dzieci przy ulicy Mikołaja Kopernika 43. W latach 30. zajmował się pioniersko usamodzielnieniem dziedziny chirurgii dziecięcej. Po wybuchu powstania warszawskiego pracował w Szpitalu Dziecięcym z konieczności zamienionym w szpital chirurgiczny, a także jako lekarz chirurg w Szpitalu im. Karola i Marii przy ul. Leszno 136 w Warszawie służąc w oddziale „Bakcyl” (Sanitariat Okręgu Warszawskiego Armii Krajowej) – III Obwód „Waligóra” (Wola) Warszawskiego Okręgu Armii Krajowej. Z polecenia szefa Sanitariatu Kedywu KG AK mjr. „Skiby” kierował zespołem chirurgicznym. Uchodził za niezwykle utalentowanego lekarza. 6 sierpnia 1944 Niemcy zajęli szpital przy ul. Leszno 136, wypędzili personel, kierując go do Szpitala Wolskiego przy ul. Płockiej 26 (którego personel, ranni i chorzy zostali uprzednio wymordowani przez Niemców). Tam Tadeusz Hroboni objął oddział chirurgiczny i prowadził go do powrotu dra Leona Manteuffla 9 września 1944, po czym współpracował z nim do czasu ewakuacji Szpitala Wolskiego pod koniec października 1944. Wykonując swoje obowiązki Tadeusz Hroboni był konwojowany przez Niemców z ul. Płockiej 26 na ul. Wolską 37.

Po upadku powstania wraz z rannymi opuścił Warszawę. Po wojnie powrócił do niej. Był świadkiem w sprawach o przyznanie rent bądź praw kombatanckich byłym pacjentom oraz powstańcom warszawskim. Pod jego nadzorem w 1947 został ponownie otwarty Szpital im. Karola i Marii w nowej siedzibie przy ulicy Działdowskiej 1. Był pierwszym po wojnie ordynatorem chirurgii – kierownikiem Kliniki Chirurgii Dzieci Akademii Medycznej w Warszawie do 1972 (obecnie Samodzielny Publiczny Dziecięcy Szpital Kliniczny w Warszawie). Po przejściu na emeryturę Tadeusza Hroboniego, jego następczynią została prof. Irena Smólska (obecnie jest to II Katedra i Klinika Kardiochirurgii i Chirurgii Ogólnej Dzieci jako jednostka II Wydziału Lekarskiego Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego). Tadeusz Hroboni uzyskał stopień docenta doktora habilitowanego. Zamieszkiwał przy ulicy Marszałkowskiej 140 w Warszawie. Zmarł 31 lipca 1986 r.

Danuta Przystasz mieszkająca w Warszawie - uczestniczka Powstania Warszawskiego pseudonimy „Sławomira Mędrzycka”, „Skiba” (ur. 13 czerwca 1920 w Niewistce, pow. Brzozów) - członek Ruchu Miecz i Pług, współorganizatorka i komendantka autonomicznej organizacji kobiecej Związek Kobiet Czynu. Uczęszczała do Gimnazjum Żeńskiego im. Emilia Plater w Sanoku. Działała także w Lidze Morskiej i Kolonialnej. Przed wybuchem wojny obronnej 1939 przeszła szkolenia przysposobienia obronnego, głównie sanitarne. Po klęsce wrześniowej zaangażowała się na Rzeszowszczyźnie w działalność konspiracyjną w ramach Chłopskiej Organizacji Wolności "Raclawice". Uczestniczyła w różnych akcjach m.in. w przerzutach polskich wojskowych na Węgry. Jednocześnie uczyła się w Sanoku na tajnych kompletach, uzyskując w styczniu 1942 maturę. Z powodu licznych aresztowań w Sanoku, na przełomie marca i kwietnia tego roku wyjechała do Warszawy, gdzie nawiązała kontakt z tworzącą się organizacją kobiecą Związkiem Kobiet Czynu, która działała autonomicznie przy Ruchu Miecz i Pług. Od jesieni 1942 do wybuchu powstania warszawskiego stała na jej czele. Zajmowała się w tym okresie pracą oświatową, sanitarną i kolporterską podziemnego pisma "Polka Czynu", stanowiącego organ ZKC. Brała udział w powstaniu warszawskim jako łączniczka w Kompanii Sztabowej Zgrupowania AK "Żywiciel" na Żoliborzu. Po klęsce powstania wyszła z miasta wraz z ludnością cywilną. Zdołała zbiec z transportu do obozu w Pruszkowie i przedostała się w rejon Skierniewic, gdzie odtwarzało się kierownictwo Miecza i Pługa oraz struktury tej organizacji (włącznie ze Związkiem

Kobiet Czynu). Po rozwiązaniu MiP działała w ramach Wojskowego Korpusu Służby Bezpieczeństwa, a następnie została mianowana dowódcą Samodzielnego Oddziału Pomocniczej Służby Kobiet AK w stopniu kapitana czasu wojny. Jednocześnie zajmowała się nauczaniem języka polskiego i historii wiejskiej młodzieży. Po rozwiązaniu WKSB w kwietniu 1945, udała się do Olsztyna. Tam pracowała w biurze Delegata Rządu, prowadziła kursy repolonizacyjne dla młodzieży warmińskiej i mazurskiej, współuczestniczyła też w uruchomieniu drukarni Spółki Wydawniczej "Zagon". W październiku 1945 została aresztowana przez UB. Po ciężkim śledztwie zwolniono ją pod koniec maja 1946. W 1947 zamieszkała w Warszawie, gdzie w 1951 ukończyła Wydział Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Jednakże nie mogła zgodnie z wykształceniem znaleźć pracy. W rezultacie zajęła się pracą redaktorską i edytorską, zwłaszcza w zakresie podręczników szkolnych, w Wydawnictwach Szkolnych i Pedagogicznych. Pod koniec 1981 r. przeszła na emeryturę. Działała w warszawskiej Rodzinie Katyńskiej (jej brat zginął w Katyniu).

W latach 90. zaczęła współpracę z Fundacją "Archiwum Pomorskie AK" i Memoriałem Generał Marii Wittek. W 2002 została odznaczona Srebrnym Krzyżem Orderu Yirtuti Militari V klasy i Srebrnym Krzyżem Zasługi z Mieczami.

Franciszek Malik ps. „Piorun”, „Piorun 2” (ur. 6 marca 1912 w Bażanówce, zm. 24 sierpnia 2006 w Wielkiej Brytanii) – podporucznik Wojska Polskiego, cichociemny, oficer Armii Krajowej w stopniu kapitana, w powstaniu warszawskim dowódca batalionu Zaremba-Piorun, major dyplomowany Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie.

Tablica upamiętniająca walki batalionu AK Zaremba-Piorun i jego dowódców przy ul. Poznańskiej

w Warszawie.

Urodził się 6 marca 1912 w Bażanówce w rolniczej rodzinie jako syn Andrzeja i Karoliny z domu Surowiak. Ukończył szkołę ludową w Bażanówce, następnie powszechną w pobliskim Jaćmierzu. Od 1924 uczęszczał do Państwowego Gimnazjum Męskiego im. królowej Zofii w Sanoku, gdzie zdał egzamin dojrzałości 24 maja 1932 (w jego klasie byli m.in. Mieczysław Granatowski, Zbigniew Wyskiel i Ludwik Warchał – wszyscy również późniejsi żołnierze Wojska Polskiego, w tym dwaj ostatni

ofiary zbrodni katyńskiej). W 1936 ukończył Szkołę Podchorążych Piechoty w Ostrowi-Komorowie. Został awansowany do stopnia podporucznika w Korpus Oficerów Piechoty ze starszeństwem z 15 października 1936 i zweryfikowany z lokatą 28. W tym stopniu służył w 2 Pułku Strzelców Podhalańskich w Sanoku do 1939.

Po wybuchu II wojny światowej 1939 w okresie kampanii wrześniowej był dowódcą 9. kompanii strzeleckiej III batalionu 2 Pułku Strzelców Podhalańskich w składzie 22 Dywizji Piechoty Górskiej (także 156 Pułk Piechoty), dowodzonego przez płk. Stefana Szlaszewskiego. Po klęsce wojny obronnej powrócił do Bażanówki, lecz ostrzeżony ukrywał się, po czym w połowie października 1939 został aresztowany przez NKWD. Został skazany na trzy lata łagru. Wywieziony na daleki wschód ZSRR był osadzony m.in. w obozie pracy Małoszujka w obwodzie archangielskim.

Po układzie polsko-sowieckim z sierpnia 1941 został zwolniony. W październiku 1941 w Buzułuku wstąpił do Polskich Sił Zbrojnych. Został dowódcą 1 kompanii 13 Pułku Piechoty w 5 Dywizji Piechoty. Podczas trwającej ewakuacji na Bliski Wschód zdobywał kolejne umiejętności i wtajemniczenia przyszłego dywersanta.

W 1943 został awansowany do stopnia porucznika. Na terenie Włoch został przeszkolony w dywersji i 14 lutego 1944 awansowany do stopnia kapitana, zaprzysiężony na rotę Armii Krajowej o pseudonimie „Piorun 2”.

Do Polski został przerzucony w ramach operacji lotniczej „Jacek 1” 30 / 31 lipca 1944 jako cichociemny samolotem Liberator C-87 KG-890 S. Zrzutu skoczków dokonano na obszarze placówki „Solnica” w okolicach Grodziska Mazowieckiego i Podkową Leśną. 1 sierpnia, tuż po przybyciu do Warszawy wraz z innym skoczkiem por. Julianem Piotrowskim, zastał ich wybuch powstania warszawskiego. W początkowym okresie walk został mianowany zastępcą dowódcą odcinka taktycznego „Litwin”, położonego w dzielnicy Śródmieście Południowe. Brał m.in. udział w zdobywaniu Małej Pasty, bronionej przez Obersturmführera Junga. Po tym jak ciężko ranny został rtm. Romuald Radziwiłłowicz „Zaremba”, od 28 sierpnia Franciszek Malik został mianowany dowódcą batalionu „Zaremba-Piorun”.

Po kapitulacji powstania został wzięty przez Niemców do niewoli pod numerem jenieckim 102679, osadzony w stalagu w Lamsdorf oraz oflagach w Sandbostel i Lubece. 2 maja 1945 został uwolniony przez wojska alianckie. Po zakończeniu II wojny światowej, był oficerem Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie, ukończył kurs przygotowawczy do

Wyższej Szkoły Wojennej, ukończony w 1946 otrzymując tytuł oficera dyplomowanego i stopień majora. 22 lipca 1948 zrzekł się wszelkich obowiązków.

Osiadł na stałe w Wielkiej Brytanii. Początkowo zamieszkał obozie Burton (Burton Camp) w miejscowości Burton on the Wolds, gdzie przez lata był nauczycielem w szkole sobotniej oraz pełnił funkcję honorowego prezesa zarządu obozu. Następnie zamieszkiwał w oddalonym o 4 km Loughborough.

7 marca 1974, w wyniku naturalizacji, otrzymał obywatelstwo brytyjskie.

Odznaczenia

Krzyż Srebrny Orderu Virtuti Militari (1944)

Warszawski Krzyż Powstańczy

Krzyż Czynu Bojowego Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie

King's Medal for Courage in the Cause of Freedom (Wielka Brytania)

Upamiętnienie

Przy skrzyżowaniu z ulic Wspólnej i Poznańskiej w Warszawie został ustanowiony Skwer Batalionu AK „Zaremba-Piorun”, a na nim obelisk z tablicą pamiątkową. Nazwa skweru została nadana w grudniu 1993.

